

взгядове за религиѣж-тѣ отъ взгядове-тѣ на други въ онова врѣме. Той училъ Лутера че ще побѣди грѣхъ-тѣ само като ся надѣе на милость-тѣ, коѣкто Богъ, чрѣзъ и ради Христа, е показалъ на грѣшници-тѣ.

Младый-тѣ монахъ треперялъ отъ Божій-тѣ сѣдъ. Стаупицъ го успокоилъ като му казалъ че вѣрующій-тѣ въ Христа не трѣбва никакъ да ся бои отъ Бога ; защото Богъ е любовь, и Христосъ е прѣмирилъ милость-тѣ съ правдѣж-тѣ, та за насъ остава само да служимъ Богу съ любовь, и да ся наслаждаваме съ дарованіе-то на вѣченъ животъ.

Тѣзи думы на подигуменъ-тѣ раскрыли новъ свѣтъ на усърднѣй-тѣ евангелскы ученикъ. Дума-та “покаяніе”, която, както самъ той послѣ писалъ, звучала по-прѣди грозно на негово-то ухо, сега была сладка дума за него ; и Христовы-тѣ думы му были пріятны и драгоцѣнны. Вътрѣшна-та му борба съ съвѣсть-тѣ му, и несносны-тѣ му мъжы отъ самопризнаніе че е грѣшенъ, го приготвили да стане водителъ на людіе испаднѣли въ сѣщы-тѣ тегла и неволи.

Стаупицъ прѣпорѣчилъ Лутера на Саксонскый-тѣ Електоръ, Фридриха, за профессоръ и проповѣдникъ въ новѣй-тѣ му Вит-